

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5915/2022
26.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Марине Милановић, председника већа, Драгане Бољевић, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Владимир Мишковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 603/22 од 23.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 603/22 од 23.02.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 603/22 од 23.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 26772/19 од 04.11.2021. године, одбијени су предлози тужене за прекид поступка (став први изреке) и за застој са поступком (став други изреке), дозвољено је објективно преиначење тужбе повећањем тужбеног захтева учињено поднеском тужиоца од 05.04.2021. године (став трећи изреке) и усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде штете по основу неисплаћених износа личне инвалиднине за период од 01.09.2017. до 28.02.2021. године, исплати износе који су у том ставу изреке појединачно наведени за сваки месец, као и датуми доспелости (став четврти изреке). Ставом петим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу износ од 78.000,00 динара на име трошкова поступка, са законском затезном каматом од извршности до исплате, а ставом шестим је тужилац је ослобођен плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 603/22 од 23.02.2022. године одбијена је жалба тужене и потврђена поменутом првостепена пресуда у ставовима четвртом и петом изреке, а захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, указујући на разлоге за примену члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11... 18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене заштите је накнада штете тужиоцу на име неисплаћене инвалиднине настале незаконитим поступањем тужене, а побијаном пресудом је првостепена пресуда потврђена у делу којим је усвојен тужбени захтев након што су нижестепени судови утврдили да је основано тужиочево потраживање у укупном износу од 703.321,17 динара. О праву тужиоца, висини тражене накнаде, правном основу за њену исплату и одговорности тужене нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу и са правним схватањем израженим у бројним одлукама нижестепених судова, па и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ревизијско указивање тужене да тужиоцу право на камату на сваки појединачни износ потраживања не припада од доспелости сваког повремених потраживања, већ од дана подношења тужбе суду, с обзиром да се ради о повременим потраживањима било је истицано и у жалби и размотрено и одбијено од стране другостепеног суда, с обзиром да је основ одговорности тужене за исплату тих потраживања накнада штете и да штета доспева тренутком њеног настанка, сходно члану 186. Закона о облигационим односима, односно доспелости сваког појединачног месечног износа који није био исплаћен. У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, нема услова за одлучивање о посебној ревизији као о изузетно дозвољеној, због чега је донета одлука као у првом ставу изреке овог решења, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије и у смислу одредаба чл. 403, 410. став 2. тачка 5. и 413. ЗПП и оценио да је ревизија недозвољена и у смислу тих законских одредаба.

Наиме, Законом о парничном поступку прописано је (члан 403) да против правноснажне пресуде донете у другом степену, странке могу да изјаве ревизију у року од 30 дана од дана достављања пресуде (став први); да је ревизија увек дозвољена ако је: 1) то посебним законом прописано; 2) другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака; 3) другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака (став други); као и да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбама члана 410. истог закона прописано је да ће првостепени суд, без одржавања рочишта одбацити решењем неблагоприятну, непотпуну или недозвољену ревизију (став први); као и да је ревизија недозвољена и

ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3), осим из члана 404. овог закона (став други тачка 5). Неблаговремену, непотпуну или недозвољену ревизију одбациће Врховни касациони суд решењем, ако то, у границама својих овлашћења (члан 410), није учинио првостепени суд (члан 413).

Како се тужбом од 04.11.2019. године у овом поступку, у коме је другостепени суд потврдио првостепену пресуду, захтева исплата износа од укупно 703.321,17 динара, који представља, према средњем курсу евра на дан подношења тужбе (1 евро = 117,4705 динара), динарску противвредност 5.987,22 динара, која не прелази износ од 40.000 евра, изјављена ревизија је недозвољена.

С обзиром да вредност предмета спора не омогућава изјављивање ревизије, изјављена ревизија је недозвољена, па ју је Врховни касациони суд одбацио, другим ставом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**